overgraY

Memorable

เธอ ที่ รัก

overgraY
ทดลองอ่าน
overgraY
ทดลองอ่าน
overgraY
ทดลองอ่าน

NAVY เขียน
冰绡 ภาพ

เรื่องที่รัก
Memorable
overgray
NAVY โย่ยน
冰绯 ภาพ
www.facebook.com/overgrayyyyy
ทดลองอ่าน

overgraY

Memorable เธอ ที่ รัก

NAVY เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2303-7

ภาพปก 冰绡

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

'ผิดเองที่รู้ตัวช้า'

หลายๆ คนคงเคยได้ยินประโยคทำนองนี้จากเพลงหลายเพลง หนังหลายเรื่อง หรือนิยายหลายๆ เล่ม เพราะมันมักจะเป็นสัจธรรมของชีวิตมนุษย์เราที่บางครั้งได้พลั้งเผลอชะล่าใจไปกับความเข้าใจผิดๆ ของตัวเอง จนสุดท้าย...กว่าจะรู้ตัวว่าสิ่งที่คิดไม่ใช่สิ่งที่เป็น ทุกอย่างก็สายไปเสียแล้ว

ตัวละครหนึ่งของ 'Memorable เธอ ที่ รัก' เล่มนี้ก็เป็นอย่างที่ใครหลายๆ คนเคยพลาดไปเช่นเดียวกันค่ะ เพราะเอาแต่ยึดติดกับความคิดเดิมของตัวเองจนทำให้บางสิ่งบางอย่างต้องจากไปและไม่อาจกลับคืนมาได้อีก...หากอ่านหนังสือเล่มนี้ไปจนถึงหน้าสุดท้าย หวังใจว่าคุณจะได้ทบทวนความรู้สึกในใจให้ถ่องแท้ เพื่อหาทางเดินที่เหมาะสมกับตัวเอง และจะได้ไม่พลาดพลั้งไปอย่างเช่นที่ผ่านมา

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgraY ได้ที่

www.facebook.com/overgrayyyyy

รักเหมือนรูปถ่าย วิดีโอ กระดาษ
เหมือนรูปถ่ายที่เป็นความทรงจำที่สวยงาม
เหมือนวิดีโอตรงที่แม้มันจะเหมือนยังมีชีวิตอยู่ แต่มันก็มีชีวิตอยู่แค่ในอดีต
เหมือนกระดาษที่แม้ว่าจะพยายามลบเท่าไหร่
มันก็ไม่มีวันกลับมาเป็นสีขาวเหมือนเดิม
รักทั้งหมดนั้นที่ผมพูดมา
หมายถึง คุณ

คุณผู้เป็นทุกอย่าง

คุณเคยชอบใครสักคนไหม

ชอบตั้งแต่แรกเหมือนเปิดอ่านหนังสือเล่มหนึ่งแล้วหลงรักตั้งแต่วรรคแรกของบทนำ ทั้งที่ยังอ่านไม่จบ แต่คุณก็เชื่อว่าเนื้อหาในหนังสือเล่มนั้นมันช่างแสนวิเศษ

ชอบเหมือนเวลาที่ลืมตาขึ้นมาแล้วพบว่าตรงหน้าคือแสงสว่างของวันใหม่ ที่ฉาดฉายให้ทั้งโลกสว่างไสว ทำให้เรารู้สึกเหมือนกับโลกนี้จะไม่มีวันจมอยู่กับความสิ้นหวังหรือความเศร้า

ชอบราวกับเราจะสามารถใช้เวลาทั้งชีวิตนึกภาพเขาแล้วยิ้มออกมาได้เหมือนคนบ้า แม้ว่าตอนนั้นจะทำกระเป๋าเงินหายหรือหลงทาง แต่แค่นึกถึงเขาก็รู้สึกว่าในสถานการณ์เลวร้ายแบบนั้นเราคงทำอะไรได้สักอย่าง

ชอบเหมือนที่ชอบมาตลอดชีวิต ชอบมาตั้งแต่ที่ได้พบหน้ากันครั้งแรก ไม่ว่าเวลาจะสั้นแค่ไหน แต่มันก็สำคัญเหลือเกิน

ความรู้สึกที่ผมมีต่อคนที่ชอบก็เป็นแบบนั้นแหละ

1

คุณคือรอยยิ้ม

"ใครให้มาอ่ะ"

"กิม วิดยา"

"ใคร"

"กิตติพัทธ์ แซ่เง้ว บ้านอยู่รัชดาซอยสี่ เอาอะไรอีก เบอร์เลยไหม"

"นี่ถึงขนาดขอเบอร์กันเลยเหรอ!"

"เฮ้อ" ว่าแล้วก็ยื่นมือไปจิ้มหน้าผากคนที่เอาแต่ซักถามเขามาตลอดตั้งแต่เจอหน้ากันแล้วพูดต่อ "ประชดโว้ย ประชด! นี่โง่หรือฉลาดน้อย"

"เลือกฉลาดน้อยได้ไหม ฟังดูไม่ค่อยโง่อ่ะ"

"ตามใจเลยจ้ะ เอาที่สบายใจนะ"

"ไม่ประชดเทียนดิวะ"

"มึงก็อย่ากวนตีนกูสิวะ" สิงห์ลอบถอนหายใจชุดใหญ่ใส่เด็กแถวบ้านที่วันนี้มาร่วมงานรับปริญญาของเขา ไอ้เด็กนี่ยังคงกวนประสาทและทำให้เขานึกปวดหัวได้ตลอดเวลาเหมือนเดิม ไม่ใช่ว่ามันพูดไม่รู้เรื่องนะ ปกติมันก็ดูฉลาดพูดจารู้เรื่องหรอก แต่พอมีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของเขาเข้ามาเอี่ยวเมื่อไหร่ ไอ้เด็กบ้านี่ก็พร้อมจะไม่มีเหตุผลและไม่เข้าใจทันที ไม่รู้มันเป็นประธานนักเรียนได้ยังไงมาตั้งสามสมัย! ใครเลือกมึง!

"ในมือพี่ต้องมีแต่ดอกไม้ของเทียนดิวะ เอาของคนอื่นมาถือทำไม"

"เรื่องของกูป่ะ ฮื้อออ! ใช่เรื่องที่กูจะต้องมาขออนุญาตมึงไหมล่ะ

ไอ้เด็กบ้า"

"เรียกเทียนว่าเด็กบ้าอีกแล้ว พูดไม่เพราะเลย"

"เรื่องของกูเถอะ"

"ทีพูดกับคนอื่นล่ะเพราะเชียว ทำไม อยากให้เทียนพิเศษสุดก็ไม่เห็นต้องหยาบคายใส่คนเดียวเลยนี่"

"โอ๊ย คิดเข้าข้างตัวเองไม่กลัวหน้าแตกเลยเว้ย โตมายังไงฮึ? แม่ไม่ว่าเหรอทำตัวแบบนี้"

*เทียน*ในชุดนักเรียนกางเกงน้ำเงินชื่อดังเท้าคางมองหน้าพี่แถวบ้านที่เขาเฝ้ามองมาตลอดพลางยิ้มหวาน "แม่บอกว่าถ้าจีบพี่ติดจะให้เพิ่มหมื่นนึงไปทำนม"

"เพ้อเจ้อละ แดกวีต้าแล้วไปอ่านหนังสือไป จะสอบเข้ามหา'ลัยแล้วยังจะมานั่งชิล"

"วันนี้วันพิเศษของพี่ทั้งที ให้เทียนนั่งอยู่บ้านได้ไง ต้องมาแสดงความยินดีดิ"

"ไม่ได้อยากให้มาเลย"

"ไม่ต้องเขินหรอก แล้วก็วางสักทีดิช่อนั้นอ่ะ ถือดอกไม้ของเทียนบ้างน้อยใจนะ"

สิงห์เลื่อนสายตามามองดอกกุหลาบสีเหลืองช่อเล็กในอ้อมแขนที่ถือมาตั้งแต่เช้า สลับกับมองดอกลิลลี่สีชมพูที่เด็กตรงหน้าซื้อมาให้ก่อนจะส่ายหน้า "ถือของมึงก็บ้าละ ใหญ่อย่างกับจะเอามาทำเป็นพวงหรีด เดินถือก็สะดุดล้มหน้าแหกพอดี"

"พี่สิงห์!"

"เรียกทำไม"

"ใจร้าย!"

"ก็ใจร้ายมาตั้งนานแล้ว ไม่ชินหรือไง"

"รู้งี้นะเทียนไม่สารภาพรักกับพี่หรอก ปล่อยให้โง่โดนเทียนเนียนจีบไปเรื่อยๆ ดีกว่า"

"ไม่ต้องมาสารภาพ กูก็รู้"

เทียนหันมามองคนตัวสูงในชุดครุยเต็มยศพลางเบิกตากว้างหลังจากได้ยินคำพูดนั้นของสิงห์ "เฮ้ย ได้ไง รู้ได้ไง!"

"ไม่รู้เลยมั้ง แจกกุหลาบให้กูทุกวาเลนไทน์ ไล่อดีตแฟนกูนั่นก็ด้วย ไม่รู้เลยยย!"

"เขินจัง นี่พี่ตามติดชีวิตเทียนมานานหรือยังเนี่ย"

"เพ้อเจ้อละ" ว่าแล้วก็ผลักหน้าผากมนๆ ที่ไม่เข้ากับลุคแมนๆ ของมันหนึ่งที ความจริงภาพลักษณ์ของมันไม่เหมาะจะมานั่งกระบิดกระบวนแบบนี้เลยด้วยซ้ำ เทียนมันก็แมนๆ ตามประสาเด็ก ม.ปลาย แสบๆ แต่ไหงเวลามันอยู่ต่อหน้าเขาถึงเหมือนแปลงร่างเป็นตุ๊ดเด็กหัวโปก ตามตื๊อไม่เลิกราจากรำคาญเป็นระอา จนเหนื่อยจะไล่ให้มันไปชอบคนอื่นแล้วตอนนี้

เขาจะทำยังไงกับมันดี ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้

ก็ใช่ว่าเขาอยากจะมองความรู้สึกที่มันมีต่อเขาเป็นแค่เรื่องเล่นๆ ของเด็กที่แอบปลื้มใครสักคนหรอกนะ แต่หากให้ปฏิเสธไปอย่างจริงจังก็สงสาร เพราะเด็กคนนี้เขาก็คอยรับดูแลมาอยู่บ้างตอนพ่อแม่มันไม่อยู่บ้าน ยิ่งตอนนี้พ่อกับแม่มันหย่ากันไปโดยไม่มีใครรับเลี้ยงมันเลย เขาก็ยิ่งทิ้งมันไปไม่ได้ บ้านของเขาแทบจะรับเทียนมาเป็นลูกบุญธรรมอยู่แล้ว ถ้ามันไม่สะเออะไปบอกแม่ของเขาก่อนว่าขอเป็นลูกสะใภ้ดีกว่าน่ะนะ

ทุกวันนี้มันก็เดินเข้าเดินออกบ้านเขาเป็นว่าเล่น เรียกพ่อแม่เขาเหมือนพ่อแม่ตัวเองได้อย่างคล่องปาก ตรุษจีนยังได้เงินอั่งเปาเหมือนเป็นคนในครอบครัวไม่มีผิด แถมได้เยอะกว่าเขาอีก (แค้นตรงนี้แหละ เวรเอ๊ย!)

ถึงจะเป็นแบบนั้นมาหลายปี แต่ท่าทีที่มันมีต่อเขาก็ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เทียนยังคงเดินตามเขาต้อยๆ และประกาศความรักอย่างไม่อาย ทำเหมือนกับว่าคำว่ารักของมันที่มีต่อเขานั้นจะต้องประกาศให้ทั้งโลกรับรู้ เจ้าตัวถึงจะพอใจ ไม่ได้สนใจเขาเลยว่าจะรู้สึกยังไง

เทียนยังคงพูดเจื้อยแจ้วไปเรื่อยตามประสาเด็กที่มักจะติดตามข่าวสารมากมายให้ทันคนอื่น (บางทีก็มากเกินคนอื่นไปเยอะจนพูดกับเขาไม่รู้เรื่อง) ส่วนตัวเขากลับมองเหม่อออกไปนอกร้านกาแฟที่ตั้งอยู่ในมหา'ลัย มองบรรยากาศ

แสนสุขของผู้คนที่มาร่วมแสดงความยินดีกับบัณฑิตใหม่ มองรอยยิ้มของพ่อแม่คนอื่นๆ มองชุดครุยหลากหลายคณะ มอง...คู่รักที่ยืนเคียงข้างกัน

เพื่อนของเขาและ...คนที่เขารัก

สิงห์มองตามฝ่ามือของเพื่อนสนิทอย่างเพจที่ไล่เกลี่ยเส้นผมที่ปรกดวงตาของคนรัก แม้จะไม่ได้ยินสิ่งที่ทั้งสองพูดกัน แต่สิงห์พอจะเดาได้ว่าเพจน่าจะไล่ให้คิงไปตัดผม เพราะเด็กคนนั้นจับเส้นผมของตัวเองม้วนกับปลายนิ้วและบ่นพึมพำอยู่คนเดียว ภาพนั้นทำให้เขายิ้มออกมา ทั้งยิ้มให้กับคนที่ไม่มีวันเห็นรอยยิ้มนี้และยิ้มหยันให้แก่ตัวเองที่ชักจะรู้เรื่องของเด็กคนนั้นดีเกินไป ดีจนไม่ได้นึกถึงหัวใจตัวเองเลยว่าจะรับความเจ็บปวดได้มากแค่ไหน

ต่อให้รู้ว่ามันต้องจบแค่นี้ ต่อให้มันพัฒนาไปมากกว่านี้ไม่ได้ และต่อให้เขาทำใจมามากแค่ไหนก็ใช่ว่าจะไม่รู้สึกอะไรเลยเวลาเห็นสองคนนั้นอยู่ด้วยกัน

เขารักรอยยิ้มที่มีความสุขของคิง แต่ในขณะเดียวกันใจหนึ่งก็ร้องบอกว่าอยากให้คนที่ทำให้รอยยิ้มนั้นระบายเต็มใบหน้าของคิงเป็นเขา...

"...เรื่องหมีขาวมันตลกยังไงอ่ะพี่สิงห์ ยิ้มอะไร"

"พูดอะไรของมึง"

"เทียนต่างหากป่ะที่ต้องถามคำถามนั้น เทียนเล่าเรื่องหมีขาวจะจมน้ำตายที่ขั้วโลกแล้วอยู่ๆ พี่ก็ยิ้ม เลยสงสัยว่าเรื่องน่าเศร้าแบบนี้พี่ยังยิ้มออกได้ยังไง โคตรเลือดเย็นเลย ต่อให้มันเป็นแค่หมี แต่ก็มีชีวิตจิตใจนะพี่สิงห์!"

"มึงพูดซะเหมือนกูเป็นคนฆ่าหมีขาวหมดโลก"

"การไม่ใส่ใจปัญหาโลกร้อนของพี่ก็มากพอแล้วที่จะพูดกล่าวหาว่าเป็นคนฆ่าหมีขาว!"

"ฆ่ากูเลยไหมล่ะ"

"ไม่เอา พี่ตายแล้วเทียนจะอยู่ยังไง ขาดใจตายตามพอดี"

สิงห์หลุดยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้ "เพ้อเจ้อใหญ่แล้วนะมึงอ่ะ"

"เทียนพูดจริงต่างหาก"

"จ้า จ้า แล้วจะไปถ่ายรูปได้หรือยัง นั่งแช่ในนี้มานานแล้วนะ"

"รอพ่อแม่ก่อน" เทียนหยิบกล้องขึ้นมาเช็กแสงเงาพลางหันกล้องไปยังคนตรงหน้า ภาพในกล้องฉายใบหน้าหล่อเหลาของหัวหน้าวง *Merci* ในชุดครุยของคณะที่กำลังมองมาทางเขา ในแววตาคู่นั้นฉายชัดถึงความอ่อนใจแต่มันก็เต็มเปี่ยมไปด้วยเงาของความสุขในวันที่ประสบความสำเร็จก้าวหนึ่งในชีวิต เมื่อกดชัตเตอร์จนพอใจแล้วจึงกล่าวต่อ "วันแบบนี้จะไม่มีรูปครอบครัวได้ยังไง"

"...วันนี้วันปัจฉิมฯ มึงไม่ใช่หรือไง"

"อุ๊ย จำได้ด้วยอ่ะ เขินจัง"

"ไม่ตลก" สิงห์เคาะหน้าผากเทียนอีกครั้ง "ทำไมไม่ไปโรงเรียน"

"ไม่อยากไป"

"เทียน"

"...ยังไงก็ไม่มีใครไปสักหน่อย จะให้เทียนไปทำไม"

"มึงไม่มีเพื่อนหรือไง"

"พี่สำคัญที่สุดสำหรับเทียน"

"..."

"ไม่มีเพื่อน แต่มีพี่ เทียนก็พอแล้ว"

"แล้วถ้าวันหนึ่งไม่มีกูล่ะ?"

"ก็ไม่มีเทียน"

"เทียน กูอยู่กับมึงไปตลอดชีวิตไม่ได้นะ"

"เทียนรู้" เด็กหนุ่มวางกล้องตัวโปรดลงบนโต๊ะพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง มองบรรยากาศชื่นมื่นและรอยยิ้มของคนมากมายที่สว่างไสวจนคล้ายกับว่าได้กลืนกินความมืดมิดให้หายไปจากโลกนี้แล้ว ภาพนั้นดูราวกับทุกคนบนโลกมีความสุข ยกเว้นตัวเขา...

"ถึงจะเป็นแบบนั้น เทียนก็อยากมีพี่ในชีวิตตลอดไปเหมือนเดิม"

"..."

"จะมาพูดเรื่องเศร้าในวันดีๆ แบบนี้ทำไมเล่า ไปถ่ายรูปกันพี่สิงห์! พ่อแม่มาโน่นแล้ว" เทียนรีบลุกจากเก้าอี้ หอบเอาดอกไม้และตุ๊กตาทั้งหลาย

ที่สิงห์ได้รับจากเพื่อนและพี่คนอื่นๆ วิ่งออกไปหาบุพการีของเขาที่เพิ่งมาถึง

สิงห์มองตามแผ่นหลังผอมแห้งของเทียน เหมือนย้อนกลับไปยังวันที่เด็กคนนี้ยิ้มกว้างบอกเขาว่าไม่เป็นไรแล้ววิ่งกลับบ้านไป เป็นวันเดียวกับที่เขาได้ยินว่าพ่อกับแม่ของเทียนหย่ากันแล้วต่างคนต่างไปมีครอบครัวใหม่ แสดงความจำนงกันทั้งคู่ว่าไม่ต้องการรับเลี้ยงเด็กที่เกิดขึ้นมาแล้วคนนี้ โดยจะร่วมกันรับผิดชอบเพียงค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนให้เท่านั้น

ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเด็กคนนั้นข้างในกำลังผุพังและค่อยๆ ทลายลง

แม้จะมีรอยยิ้ม แม้จะยังใช้ชีวิตต่อไป แต่ลึกๆ แล้วเด็กนั่นกลับว่างเปล่าหมดแล้วซึ่งความเชื่อความศรัทธาต่อคนอื่น

นับตั้งแต่วันที่ตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองไม่ได้เป็นที่ต้องการของใครสักคนที่เคยเรียกกันว่าครอบครัว

เทียนก็ไม่เคยเชื่อใจใครง่ายๆ อีกเลย

สิงห์ถอนหายใจแล้วลุกขึ้นเดินตามไปยังจุดที่ทั้งสามคนยืนอยู่ด้วยกันโดยที่ในมือถือดอกกุหลาบที่ได้รับมาจากคิง แต่ก่อนจะก้าวออกไปจากร้านสายตาเขาพลันสะดุดกับดอกลิลลี่ช่อโตของเทียนที่วางอยู่บนโต๊ะ ตอนแรกก็คิดว่าเด็กคนนั้นจงใจเหลือให้เขาถือ แต่เมื่อมองข้าวของมากมายในมือของเทียนแล้วเขาก็ทิ้งความคิดนั้นไปทันที แล้วฉวยเอาดอกไม้นั้นขึ้นมา

"...นั่นไงครับ พี่สิงห์มาแล้ว ถ่ายรูปกันเลยครับ"

"เอาสิ แล้วจะให้ใครถ่ายดี"

"เดี๋ยวผมถ่ายให้ครับ" เพจรับอาสาพร้อมกับกวักมือเรียกเพื่อนสนิทของตัวเองให้รีบวิ่งมารวมกับคนอื่นๆ ในกล้องฉายภาพครอบครัวสามคนพ่อแม่ลูกซึ่งใบหน้าเปื้อนยิ้ม แต่ในวินาทีที่เพจกำลังจะกดชัตเตอร์สิงห์กลับยกมือห้ามเสียก่อน แล้วกวักมือเรียกใครอีกคนที่เอาแต่ยืนยิ้มเหมือนว่าตัวเองไม่เกี่ยวข้องอยู่ข้างเพจ

"เทียน มานี่"

"เรียกทำไม"

สิงห์รั้งแขนของเทียนให้เข้าเฟรมพลางพยักหน้าให้เพจ "ถ่ายเลย"

"เฮ้ย! พี่สิงห์ นี่รูปครอบครัวไม่ใช่เหรอ"

เขาไม่ได้ตอบอะไรกลับไป แต่ฉวยมงกุฎดอกไม้ที่เพื่อนเอามาให้สวมลงบนหัวของเทียน ยื่นมือโอบไหล่ให้อีกคนขยับเข้ามาชิด จนคนที่เอ่ยปากโวยวายเงียบเสียงลงและยอมถ่ายแต่โดยดี

"ถ่ายแล้วนะครับ หนึ่ง สอง..."

ชั่ววินาทีนั้น สิงห์ก็พูดขึ้นต่อ

"ยินดีด้วยที่เรียนจบ ม.ปลาย แล้ว"

"..."

"สาม!"

แชะ

"เก่งมาก"

เทียนเม้มปากแน่นขณะที่พยายามจะไม่ให้ใบหน้าของตัวเองบู้บี้ต่อหน้ากล้อง แต่มันก็ช่างทำได้ยากเหลือเกิน ยิ่งมือของสิงห์ยีเส้นผมของเขาเบาๆ คล้ายจะปลอบโยน น้ำตาที่อดกลั้นมาเนิ่นนานก็ไหลออกมาเหมือนจะไม่มีวันหยุดไหล

เขารู้ดีว่าคนข้างกายคนนี้ไม่มีวันมองเขา

รู้ดีเลยล่ะว่าทุ่มเทไปยังไงก็ได้แค่นี้

แต่จะให้เขาเลิกรักยังไง

จะให้เลิกคิดถึงและก้าวเท้าเดินไปข้างหน้าได้ยังไง ในเมื่อไม่ว่าเมื่อไหร่มือคู่นี้ของสิงห์ก็อบอุ่นที่สุดในใจของเขาเช่นนี้เสมอ

เหมือนเขาถูกกำหนดมาแล้วให้ไม่มีวันหลุดออกจากบ่วงรักนี้ได้ เหมือนถูกกำหนดมาแล้วให้ต้องพ่ายแพ้ แต่กระนั้น...

เทียนยิ้มออกมาทั้งน้ำตาขณะตอบกลับ "ขอบคุณนะพี่สิงห์"

...ความเจ็บปวดนี้กลับแสนสุขใจเหลือเกิน

เขาและพี่สิงห์เจอกันครั้งแรกเมื่อเกือบสิบปีก่อน ตอนนั้นพี่สิงห์ยังอยู่ ป.6 ส่วนเขาอยู่ ป.2 เพราะบ้านของพวกเขาอยู่ทางเดียวกัน ดังนั้นพี่สิงห์

จึงขันอาสาคอยรับและส่งเขากลับบ้านแทนพ่อแม่ของเขาที่ยุ่งกับงานจนไม่มีเวลามารับลูกของตัวเอง แม้จะชินแล้วกับการทำอะไรคนเดียว แต่เขาก็อดยอมรับไม่ได้ว่าการได้เดินกลับบ้านกับพี่สิงห์เป็นสิ่งที่เขารอคอยตลอดทั้งวัน แม้ว่าสุดท้ายจะต้องกลับไปนั่งกินข้าวคนเดียวที่บ้านก็ตาม

พี่สิงห์ไม่ได้มีท่าทีเอ็นดูเขาไปมากกว่าเด็กแถวบ้าน แต่เขามองพี่สิงห์เป็นเหมือนทุกอย่าง เป็นต้นแบบ เป็นเป้าหมาย เป็นความสุข เป็นทุกอย่างเท่าที่เขาจะนึกออก ในความรู้สึกเขาแม้ว่ามันจะดูอกตัญญูไปหน่อยก็ตาม แต่ในสายตาของเขาที่ไม่ค่อยได้พบกับพ่อแม่ พี่สิงห์มีความสำคัญมากกว่าพวกท่านทั้งสองคนเสียอีก

ยิ่งในวันที่พ่อแม่หย่ากันแล้วทิ้งเขาเอาไว้กับกองเงินที่เขาไม่ต้องการ พี่สิงห์ก็กลายเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวเพียงอย่างเดียวที่ทำให้เขาอยากตื่นขึ้นมาพบแสงตะวันในเช้าวันถัดไปโดยไม่เป็นบ้าไปเสียก่อน

เขาเองก็อยู่ข้างพี่สิงห์มาตลอด ไม่ว่าจะในวันที่พี่สิงห์ดีใจหรือเศร้าใจ ในวันที่จีบหญิงติดหรือวันที่ต่อยกับคนอื่นจนหน้าช้ำ เขาก็ไม่เคยห่างไปไหน คอยซื้อของให้พี่สิงห์ไปง้อหญิง คอยทำแผลให้ คอยอยู่ข้างๆ เสมอ ต่อให้พี่มันจะมองว่าการกระทำของเขาน่ารำคาญไปหน่อยก็ตาม

แต่ก็ไม่เคยไล่เขาไปไหนจริงๆ จังๆ สักที

คงเพราะสงสารและพี่สิงห์เองก็รู้ว่าถ้าไล่เขากลับบ้านไป เขาก็ต้องอยู่คนเดียว ไม่มีคนคอยห่วงหากกลับบ้านดึก ไม่มีคนให้ต้องโทรหารายงานว่าตอนนี้อยู่ตรงไหนของโลก

เขาไม่มีคนที่ต้องห่วงใยคนไหน นอกจากพี่สิงห์ เรื่องนี้พี่สิงห์รู้ดีที่สุด

ดังนั้น...

"ไอ้เทียน! เป็นเด็กเป็นเล็กห้ามกินเหล้า"

"เทียนว่าพี่ไม่มีสิทธิ์พูดคำนี้นะพี่สิงห์" เขาว่าพร้อมกับจิบเหล้าที่เพื่อนคนหนึ่งของพี่สิงห์ชงให้ "พี่กินเหล้าตั้งแต่ ม.ห้า ตอนนี้เทียน ม.หก และกำลังจะเข้ามหา'ลัยแล้ว พี่ห้ามเทียนไม่ได้หรอก" ว่าแล้วก็จิบไปอีกหนึ่งอึก พลางท้าทายสายตาของผู้ปกครองจำเป็นที่นั่งข้างๆ ไปด้วย

"เออ จะดุอะไรนักหนาวะสิงห์ น้องมันโตแล้วก็ปล่อยๆ มันบ้าง" พี่ที่น่าจะชื่อนินพูดพร้อมกับยื่นแก้วเหล้าที่ชงแล้วส่งต่อให้กับพี่ที่นั่งอยู่ถัดไป ถ้าจำไม่ผิดเหมือนจะชื่อเกมหรือไงนี่แหละ

"วันนี้ไม่ได้มาฉลองแล้วล่ะ กูว่ามันมาเป็นพ่อคุมลูก" พี่เพจว่า

"ไม่ค่อยเห็นพี่สิงห์ดุเลยนะเนี่ย ท่าทางจะหวงจริง" แฟนของพี่เพจอย่างพี่คิงว่าพร้อมหัวเราะเบาๆ ไปด้วย แก้วในมือของพี่เขาเป็นคนเดียวที่ไม่ใช่แอลกอฮอล์ เหมือนว่าคนข้างกายพี่คิงจะไม่อยากให้พี่เขาแตะเหล้าเท่าไหร่ เทียนมองท่าทางกะหนุงกะหนิงเหมือนทั้งโลกมีแค่สองคนแล้วก็ได้แต่แอบยิ้มอยู่หลังแก้วเหล้า

อิจฉานิดๆ แฮะ

"ทำร้ายคนโสดเกินไปละ ไอ้สัดเพจ" พี่ทีมว่าพร้อมกับปาน้ำแข็งใส่ทั้งสองคน แม้ว่าตัวเองจะมีสาวนั่งอยู่ข้างกายก็ตาม แต่ใช่ว่าพี่เพจจะยอม ทันทีที่ปัดเศษน้ำแข็งพ้นตัวก็หยิบถั่วที่เป็นกับแกล้มปาใส่เพื่อนของตัวเองกลับ โดยระวังไม่ให้ไปโดนผู้หญิงข้างกายของอีกฝ่าย แต่แม้จะเป็นแบบนั้นมันก็แค่การหยอกล้อเล่นในกลุ่มเพื่อน สุดท้ายทั้งสองคนก็กอดคอกันจิบเหล้าหัวเราะเฮฮาไปตามเรื่อง

"ว่าแต่วันนี้วันปัจฉิมฯ ของน้องเทียนป่ะ เห็นไอ้สิงห์มันบอก" เมื่อเห็นเขาพยักหน้า พี่นินจึงหยิบขนมที่วางอยู่บนโต๊ะยื่นมาทางเขา "ยินดีด้วยๆ มา พี่ป้อนขนมแสดงความยินดี...โอ๊ย! ไอ้สัดสิงห์ ตบหัวกูทำไม"

"ลามปามละมึงอ่ะ"

"โธ่! ไอ้ขี้หวง เวรเอ๊ย มึนกว่าดื่มเหล้าอีก"

"พี่นินต้องทำใจหน่อยนะ พี่สิงห์ขี้หึง"

"มึงก็อีกคน" สิงห์ว่าพร้อมกับผลักหัวเทียนเบาๆ "เพ้อเจ้อใหญ่ละ จะดื่มเหล้าก็อย่าให้เมา กูขี้เกียจแบกกลับบ้าน"

"ก็แบกไปนอนห้องพี่สิงห์ จะได้ไม่เหนื่อย"

"เรื่องอะไร ห้องก็ห้องกู เตียงก็เตียงกู กูก็ต้องได้นอนสิ"

"ตอนพี่สิงห์อยู่หอ เทียนก็ไปนอนห้องพี่ออกบ่อย..."

"ไอ้เทียน ใครอนุญาต..."

"แม่พี่อ่ะ" เทียนว่าพร้อมกับยัดผักทอดเข้าปากของสิงห์ที่อ้าหมายจะต่อว่าเขาเช่นที่ทำมาตลอดแล้วพูดต่อ "เวลาเทียนเหงาๆ ไม่ก็เตรียมสอบก็ไปนอนห้องพี่ตลอดแหละ แม่ไม่เห็นว่าอะไรเทียน แถมปั๊มกุญแจให้ด้วยหนึ่งดอก"

"ฮ่าๆๆๆ ไอ้สิงห์ เตรียมทำกุญแจใหม่ไม่ก็ทำโซ่คล้องได้เลย"

"ฮิ้ววว ต้องอย่างนี้ดิวะ ถึงจะเอาไอ้สิงห์อยู่"

"ถามกูบ้างไหมล่ะว่าเอามันไหม เพื่อนเวร เชียร์ไม่ดูตาม้าตาเรือ"

"จะไปว่าเพื่อนทำไมอ่ะพี่สิงห์ ความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำ"

"ความจริงอะไรของมึงครับ"

"ความจริงที่ว่าวันหนึ่งพี่ก็ต้องเป็นของเทียนไง"

"..."

"อิๆ"

"อิๆ พ่อง ตลกตายอ่ะ" เทียนหัวเราะเบาๆ ขณะมองคนตัวสูงเอนหลังพิงพนักโซฟาอย่างเคืองๆ ที่เถียงกลับไม่ได้หรืออาจเหนื่อยที่จะเถียงเขาก็ได้ ไม่นานก็เท้าคางเอียงคอมองอีกคนพูดคุยกับเพื่อน ดื่มเหล้าไปเงียบๆ ไม่ปฏิเสธหรอกว่าการได้คุยกับพี่สิงห์เป็นเรื่องที่เขาชอบ แต่การได้มองอีกคนพูดคุยโต้เถียง หัวเราะกับหมู่เพื่อนก็เป็นความสุขอีกอย่างของเขาเหมือนกัน ขณะที่กำลังหันมาเติมน้ำแข็ง เทียนก็พลันชะงักค้างไปกับแววตายิ้มๆ ของพี่คิงที่มองมา อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรเลยสักนิด แค่ยักคิ้วเหมือนรู้ทันมาทางเขา แค่นั้นแก้มของเขาก็พลันร้อนผ่าวยิ่งกว่าดื่มเหล้าแรงๆ เสียอีก

"คิงมองอะไรน้องเทียน หวงนะเนี่ย"

"มองเฉยๆ น่ารักดี"

"คิง"

"คิงหมายถึงตอนน้องเขาแอบมองพี่สิงห์ดูน่ารักดีไง"

"แล้วไป...เออ แต่เห็นด้วยนะ สิงห์ ไม่สนใจหน่อยเหรอวะ" พี่เพจถามพร้อมกับเบนหัวข้อสนทนาไปที่เพื่อนของตัวเองซึ่งยังคงทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อน

จิบเหล้าเงียบๆ คล้ายไม่ได้ยินคำถามนั้น จนเมื่อทนสายตาที่เขามองไปไม่ไหว นั่นล่ะพี่สิงห์ถึงได้ยอมพูด

"ไม่สนใจ"

"ทำไมวะ แฟนก็ไม่มี จีบใครก็ไม่ได้จีบ ทำไมไม่ลองมองน้องมันหน่อย"

"...กูมีคนที่ชอบแล้ว"

"ฮะ!"

"ใครวะ"

พี่สิงห์หันหน้าไปมองพี่นินที่แสดงออกว่าอยากรู้จนออกนอกหน้า "เสือก"

"กูก็แค่อยากรู้ไหมล่ะ...โอ๊ะ! รู้แล้ว"

เทียนมองบรรยากาศในวงเหล้าที่เหมือนจะเงียบไปชั่วครู่ ก่อนจะกลับมาเฮฮาอีกครั้งด้วยฝีมือของพี่เกมที่หยิบยกเรื่องตลกสมัยเรียนขึ้นมาเล่า กระนั้นความสงสัยก็ยังอยู่ในใจของเทียน ใช่ว่าเขาจะไม่เอะใจเลยว่าพี่สิงห์มีใครอยู่ในใจ แค่พี่สิงห์แปลกไปเพียงเล็กน้อยเขายังรู้ นับประสาอะไรกับการแสดงออกในช่วงไม่กี่วันที่พี่สิงห์ย้ายกลับมาอยู่บ้าน เขาจะไม่รู้ได้ยังไงว่าพี่สิงห์แปลกไป

บางครั้งก็เหม่อลอย บางครั้งก็ยิ้มอยู่กับหน้าจอมือถือ บางครั้งก็ทำหน้าเศร้าๆ

ทั้งหมดนั่นมันไม่ต่างอะไรกันกับใบหน้าและท่าทางของตัวเองที่เทียนมองเห็นผ่านหน้ากระจก

ภาพของพี่สิงห์ซ้อนทับตัวเขาขนาดนี้ เขาจะไม่รู้ได้ยังไงว่าอีกคนมีความรัก ซึ่งคงเป็นความรักที่ยากจะบอกออกไป หรือไม่ก็ไม่มีวันเป็นไปได้

"ว่าแต่พี่สิงห์ได้งานที่ไหนอ่ะ ที่เดียวกับพี่เพจไหม"

"ไม่ใช่ แต่ก็ไม่ไกลกันมากนะ"

"จริงดิ ไว้เดี๋ยววันไหนพี่ว่าง นัดมากินข้าวเย็นด้วยกันดีไหม" รอยยิ้มของพี่คิงขยายกว้างขับให้ใบหน้าที่เหมือนจะธรรมดานั่นน่ารักขึ้นเป็นกอง เมื่อเขามองรอยยิ้มนั้นของพี่คิง เขาก็พอเข้าใจแล้วว่าทำไมพี่เพจถึงได้ชอบคนคนนี้

และคงไม่ใช่แค่พี่เพจที่หลงรักรอยยิ้มนี้

เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมองคนข้างๆ ซึ่งเผยรอยยิ้มกว้างแบบที่น้อยครั้งจะปรากฏบนใบหน้า วินาทีนั้นเทียนก็รับรู้ได้ทันทีว่าบางทีใครอีกคนที่หลงรักรอยยิ้มนี้คงจะเป็นพี่สิงห์ด้วย

"เอาสิ"

เพราะแบบนั้นแววตาจึงได้อ่อนโยนถึงขนาดนี้

"เอาไว้เรามานัดกินข้าวด้วยกัน"

เพราะแบบนั้นน้ำเสียงจึงเจือกระแสอันอ่อนหวาน...แบบที่เขาไม่เคยได้ยินจากอีกคน

รอยยิ้มที่มักจะมีอยู่บนใบหน้าของเทียนหายไปแล้ว จริงอยู่ว่าวันนี้ต้องมาถึงสักวัน แต่มันก็ใช่ว่าจะทำใจได้ง่ายๆ สักหน่อย ที่ต้องมารับรู้ว่าคนที่ตัวเองชอบแอบรักใครอยู่ แล้วยิ่งคนที่เทียนรักไม่อยากตัดใจเองด้วยแบบนี้

เทียนตัดสินใจเอ่ยปากขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แล้วเดินเตร่ไปทั่วบริเวณร้านเหล้าที่มาดื่มฉลองกันอย่างไร้จุดหมาย เขาเดินสะเปะสะปะไปเรื่อยจนหยุดอยู่แถวอ่างเลี้ยงปลาของร้าน ทิ้งตัวลงนั่งยองๆ เอานิ้ววนเล่นในบ่อปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปไกล นึกถึงความทรงจำก่อนเก่าที่ย้อนกลับคืนมาไม่ได้แล้วเทียนก็ได้แต่ยิ้ม

แม้ในอดีตพี่สิงห์จะมีแฟนเหมือนผู้ชายคนอื่นๆ แต่มันก็แค่อดีตแฟนเมื่อเลิกกัน ผู้หญิงเหล่านั้นก็ถูกลบออกไปจากใจของพี่สิงห์ น้อยครั้งที่เขาจะได้ยินชื่อเรียกของพวกหล่อนออกจากปากของอีกฝ่าย

แต่ครั้งนี้มันไม่ใช่

เพราะไม่สมหวัง เพราะไม่อยากสูญเสีย ความรักนั้นจึงไม่เคยได้เปิดเผยไม่ได้ส่งไปถึงคนที่เป็นเจ้าของมัน เพราะแบบนั้น...มันจึงยังอยู่ในใจของพี่สิงห์ตลอดเวลา กระทั่งตอนนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ในแววตาของพี่สิงห์ที่มองไปยังอีกฝ่าย

แววตาที่เขาเฝ้ารอและหวังว่าสักวันจะมองมายังเขาบ้าง

น่าเสียดาย

มันไม่มีวันมาถึง

"มานั่งโง่อะไรตรงนี้"

"จะมีสักครั้งไหมที่พี่จะพูดจาภาษาดอกไม้กับเทียนอ่ะ"

สิงห์ยักไหล่เหมือนไม่แคร์ใส่แล้วทิ้งตัวนั่งลงบนพื้นข้างๆ ในมือของอีกคนมีขวดนมอยู่ ซึ่งต่อมาขวดนมนั้นก็มาอยู่ในมือของเขา คงเพราะพี่สิงห์เห็นว่าเขาดื่มมากเกินไปจึงให้ดื่มนมแทนเพราะไม่อยากให้เมา แต่การดื่มนมมันช่วยให้สร่างเมาตรงไหนไม่ทราบ ขณะที่กำลังคิดว่าส่วนประกอบไหนในนมจะช่วยให้เขาสร่างเมา เสียงพูดของพี่สิงห์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

"เป็นอะไรอีก"

"จะเป็นอะไรได้อีก นอกจากคนที่รักพี่"

"อย่ามาเล่นตอนนี้ พี่จริงจังไหมล่ะ"

"เทียนก็จริงจัง ทำไมถึงคิดว่าเทียนล้อเล่นตลอดเลยวะ"

"..."

"หรือเพราะพี่คิดว่าเทียนล้อเล่น ที่ผ่านมาถึงได้มองว่าความรู้สึกเทียนไม่มีค่าอะไรเลย"

"ใช่แบบนั้นที่ไหนล่ะ..."

"แล้วแบบไหนอ่ะ ความรู้สึกไหนล่ะที่พี่มีให้เทียน สงสาร? สมเพช? เห็นใจ? ความรู้สึกไหนบอกมาดิ"

"มึงเมาแล้วเทียน"

"เทียนไม่ได้เมา" ทั้งที่ปากพูดแบบนั้น แต่เหมือนกับรสนมที่ดื่มอยู่จะขมขึ้นมาชั่วครู่ ตอนแรกเขานึกว่าเขาคิดไปเอง แต่ต่อมาถึงได้เข้าใจคงเพราะน้ำตามันไหลออกมาปะปนไปกับนมในปาก จึงทำให้รสนมจืดๆ พลันขมขึ้นมา

"ถ้าเทียนเมา เทียนจะจับพี่ปล้ำ ไม่มานั่งร้องไห้ตัดพ้อเป็นนางเอกแบบนี้หรอก"

มุมปากของพี่สิงห์ยกขึ้นเล็กน้อยอย่างที่ถ้าไม่สังเกตก็คงไม่เห็น ก่อนที่มือข้างหนึ่งของพี่สิงห์จะเลื่อนมาเกลี่ยน้ำตาออกจากแก้ม สายตาที่มองมา

ราวกับเอ็นดูเด็กคนหนึ่งนั้นทำให้เทียนไม่ชอบใจเอาเสียเลย แต่เขาก็ดันเสพติดความอ่อนโยนที่อีกฝ่ายแสดงออกมาเนี่ยสิ จึงได้แต่นิ่งให้อีกคนเช็ดน้ำตาแบบนี้

"เนี่ยนะไม่เมา ถ้าไม่เมาแล้วร้องไห้ทำไม"

"ไม่เมาแล้วเสียใจไม่ได้เหรอ"

"..."

"ถ้าเทียนไม่เมา เทียนจะร้องไห้ออกมาไม่ได้หรือไง"

"จะดีที่สุดถ้ามึงไม่ร้องไห้"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160623037.html